

1841.

2den Beh. af Lovf. indeh. Best. om Raadigheden over Fæstebøndergods.

1842

at det dermed skal bero; nei, der skal ikke komme No i dette Forhold, før det bliver helt affkaffet; før skal der ingen No og før bør der ingen No indtræde. — Den ærede 2den Landstingsmand for 9de Kreds (Estrup) lagde saa stærkt for Dagen, at det i dette Forhold gjaldt om Sandhed, Ret og Retfærdighed. Dette er imidlertid allerede berørt af et Par ærede Medlemmer, men jeg tror ikke, at den ærede Landstingsmand har nødtigt at drage Landstingets Medlemmer i Erindring, at det gjælder om at træffe Sandhed, Ret og Retfærdighed. Jeg tror, at en saadan Oprijsning er aldeles overflødig. — Da jeg veed, at det er paa høie Tid, at denne Sag kommer til sin Afslutning, skal jeg ende med at sige, at jeg for mit Vedkommende vil følge Udvalgets Flertal i de Forslag, som det har fremsat, og altsaa stemme for Lovforslaget med disse Forandringer.

Formanden: Da det 11te kongevalgte Medlem ikke er tilstede, er der saameget mere Aaledning for mig til at gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, aabenbart har misforstaaet det nævnte Medlem, naar han har troet, at der i dennes Foredrag skulde være Noget, som skulde sigte til at nære Standsforskjel eller overhovedet Noget, der dermed kunde staa i Forbindelse. — Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren: Det er tilvisse ikke uden Betænkelighed, jeg idag tager Ordet, thi, nærer jeg altid nogen Frygt i det Dieblif, jeg skal tiltale det høie Ting, saa gjør jeg det i Dag i en endnu højere Grad. Det forekommer mig navnlig, at det ikke er muligt for Noget af dem, der staa paa Lovens Standpunkt, at tillade sig at fremsøre et forsvarende Ord, uden at Angrebet fornyes over hele Linien, det synes tilvisse, at der er et sjældent brændbart Stof tilstede, der ved mindste Aaledning blusker op i lyse Flammer. Det forekommer mig overhovedet, det maa jeg tilstaa efter disse

Dages Forhandlinger, at man har struet Sagen op til et Hvidepunkt, som den aldrig burde have indtaget, og det tør vel være mig tilladt at udtale mig saaledes, da man jo har sagt, at jeg skal være Bereren for Lovforslaget og i visse Maader dets Fader, og saaledes vel maa have lidt Kjendskab til dets virkelige Betydning. Og ikke desto mindre maa jeg vel som Ordfører anse mig forpligtet til at forsøge paa at give et Tilsvær til de Angreb, som, siden jeg havde Ordet, nu i flere Dage have lydt mod Lovforslaget. Jeg skal bestræbe mig for at holde mig til enkelte Hvidepunkter, at holde Forhandlingen paa Hvidepunktet. Jeg skal tage Hensyn til de efter mit Skjøn væsentligste Bemærkninger, der ere fremsatte mod de enkelte Paragrafer, og derefter tillade mig at sige et Par Ord om det almindelige Standpunkt, hvorpaa Flertallet har troet at kunne stille sig i denne Sag og endnu stedse staa. Jeg skal da først med Hensyn til Mindretallets Forslag tillade mig i alt Væsentligt at henholde mig til, hvad der fra min og Andres Side er anført imod samme. Det høie Ting vil imidlertid erindre, at jeg ikke kunde undlade at gjøre opmærksom paa, at Forslagets § 4 synes at lide af en betydelig Inkonsekvens, idet dets første tre Paragrafer handle saavel om Fæstjord som om Selveierjord, forsaavidt der endnu kan være Spørgsmaal om, at den skal gives i Fæste, altsaa i de 20 Aar, hvortil den er en saadan Pligt undergivet efter Salget i Kraft af Loven af 19de Februar 1861 — det er dette dobbelte Gemne, der behandles i de tre første Paragrafer, medens derimod § 4 indskrænker sig til at give Regler alene for de Parceller, der paa Fæstegodset ere udfkilte ved Dmdeling, og saaledes ganske har glemt de Parceller, som ved Udskytningen ere dannede eller dannes paa Selveierjorden. Jeg tror, at det er en Erindring af megen Vægt imod dette Forslag, som Mindretallet ikke har set sig i Stand til at klare. At Selveiergodset ikke omhandles i Re-